

O
teu,

o
meu...

O teu, o meu...

xacobe meléndrez fassbender

NORMAL

2019

NORMAL

Espazo de Intervención Cultural da UDC

O TEU. O MEU... · Xacobe Meléndrez Fassbender

exposición de fotografía, vídeo e instalación presentada en NORMAL en xuño e xullo de 2019

Coordinación

Margarita Amor - Vicerreitora de Estudantes, Participación e Extensión Universitaria

Araceli Serantes - Adxunta de Cultura

Equipo técnico da NORMAL: David Calderón, Jorge Cordal, Cándida Vázquez e Xosé Luís Díaz Carril.

EXPOSICIÓN

Programación: Araceli Serantes

Comisariado Xacobe Meléndrez Fassbender

Asistencia de montaxe: ComandoP, M8factorial, David Calderón

Laboratorio fotográfico: ZLICK

Vídeo: Xacobe Meléndrez Fassbender, Pablo Sánchez "Pablísimo", Diego Ventoso Fernández, Xosé Cruz Mahía

PUBLICACIÓN

Servizo de Publicacións da UDC

Textos: Julio Abalde_Reitor da UDC, Patricia Carballal, Alberto Sucasas, Miguel Anxo Fernán Vello e Xacobe Meléndrez Fassbender.

Deseño e maquetación: Olfös Eber

Fotografía: Xacobe Meléndrez Fassbender

Impresión: Lugami

Edita:

Universidade da Coruña, Servizo de Publicacións

A Coruña 2019

<https://www.udc.es/es/publicacions>, NORMAL_Espazo de Intervencion Cultural da UDC

Colección Dedaleira, nº 3

© da edición, Universidade da Coruña

© das imaxes, Xacobe Meléndrez Fassbender

© dos textos, as súas autoras

Número de páxinas 72

16,5 x 20,0 cm

ISBN impresión: 978-84-9749-727-5

ISBN electrónico: 978-84-9749-728-2

Dep. legal: C 1360-2019

URL persistente <http://hdl.handle.net/2183/23491>

CDU: 77.04(063)

IBIC: AGC; AJC

A pair of brown-rimmed glasses is positioned in the upper right quadrant of the page, slightly out of focus. In the lower right corner, a small cluster of purple flowers with green leaves is visible. The background is a plain, light-colored surface.

Palabras para mirar(se)

Patricia Carballal

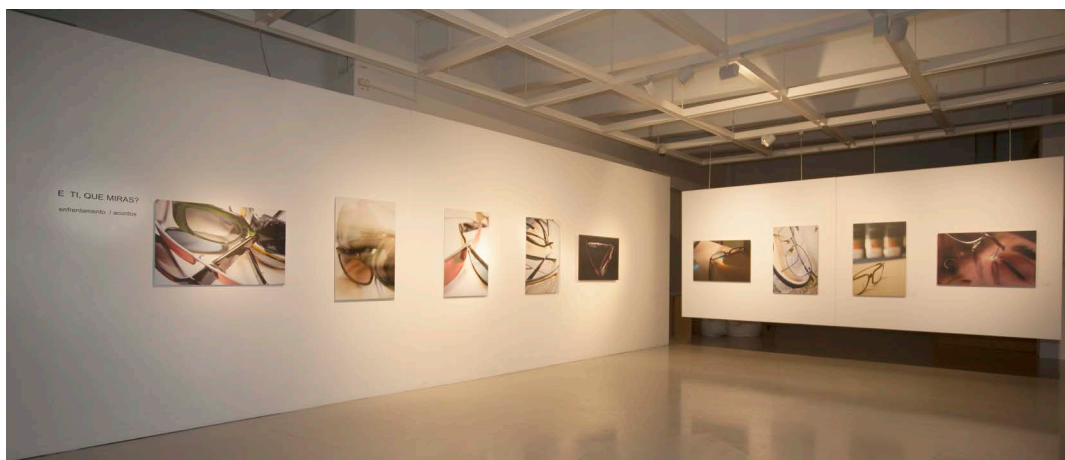
Cando Dorothy chegou á cidade Esmeralda, onde vivía o mago de Oz, o gardián da porta deulle unhas gafas para que mirara ao seu arredor e advertiulle: “se non te puxeran anteollos, o brillo e a gloria de Cidade Esmeralda podería cegarte”. Así, Dorothy, puido

admirar unha cidade verde na que refulxían as pedras preciosas, os vidros das fiestras e as casas construídas con mármore. Só máis tarde, cando os lectores e lectoras coñecemos que temible Mago non é mais que un farsante ao que a vontade de crer dos habitantes daquel afastado mundo lle outorga a súa suposta maxia, advertimos que o verde da cidade só se vía através do cristal. Así mesmo, a valentía do león, o corazón do leñador e o cerebro do espantallo estaban en si mesmos e non nos poderes do Mago, e Dorothy, tras vencer ela soa as bruxas do Leste e do Oeste toca tres veces os talóns dos seus pequenos pés para poder volver a casa. A nena é quen, en realidade, coa súa amizade, coa súa determinación e co seu afán de camiñar, consegue axudar aos seus amigos e regresar ao seu punto de partida.

Nun mundo cada vez máis globalizado e utilitarista, no que segundo Martha Nussbaum, “os países optan por fomentar a rendabilidade a curto prazo mediante o cultivo de capacidades utilitarias e prácticas, aptas para xerar renda” as palabras da literatura, que atravesaron as liñas do tempo e do espazo, que construíron cidades e nomearon o mundo de mil e unha maneiras distintas, son o cristal para poder mirar e comprender aos demais, para atoparnos a nós mesmos, para facer o mundo habitable, para regresar a casa. Nun sobrecolledor texto, Beatriz Helena Robledo, recolle a testemuña dos efectos da literatura dos nenos e nenas que, privados da infancia

formaron parte do conflito armado colombiano. Así, perdidos pola selva, as palabras eran para eles ordes e mandatos que os levaban por camiños poeirentos e redundaban na violencia do entorno. O desarraigo, a proximidade da morte, a dor e a angustia privaran a estes nenos e nenas de soños e de futuro. Cando Robledo e os seus colegas, pouco a pouco, abriron as páxinas dos libros que lles levaron aos centros onde pasaban os derradeiros anos da súa nenez antes de integrarse na sociedade adulta, os rapaces/as contemplaron e escoitaron os seus sons, primeiro, con estrañeza, logo, con atención, máis tarde, con ilusión. E cando as mans que apenas xogaran acariciaron os lapis en lugar dos fusís, conseguiron trazar palabras, crearon mundos con magos de Oz e Dorothis que lle outorgaron novas fronteiras ás súas mentes, novos sentimentos aos seus corazóns de pedra e afouteza e alegría para volver a mirarse e para

chegar a casa. As palabras da literatura eran a maxia coa que podían mirarse, contarse ou pensarse fóra do seu desarraigo infantil. Así, verbas como amor, amizade, compañeirismo, coidado, futuro, liberdade ou dereito erguéronse ante eles para contemplar o mundo, que refulxía, despois de tantos anos e tantas desgrazas, co máis preciosa cor verde da Cidade Esmeralda. E incluso un deles, que perdera a voz nos camiños da súa curta vida comezou a falar a través das palabras dos outros, que non son máis cas palabras de cristal da literatura.

Textos citados:

Baum, L. Frank (2016): El mago de Oz. Barcelona: Penguin Books.

Nussbaum, Martha (2010): Sin fines de lucro. Por qué la democracia necesita de las humanidades. Madrid, Buenos Aires: Katz Editores

Robledo, Beatriz Helena (2003): “La literatura en tiempos de guerra”. Conferencia en las Quintas Jornadas de Literatura, Bogotá: Espantapájaros Taller.